

Mesajul clasei a XII-a A

Acum, la final de liceu, pășim îngândurați peste un alt prag al vieții, lăsând în urmă povestea maturizării noastre de la adolescenți la adulți.

Povestea noastră a avut multe suișuri și coborâșuri. La fel ca și Harap-Alb, am întâmpinat probe grele; uneori l-am întâlnit pe Spân în Pădurea Matematicii Fără Sfârșit (dar cu limite), alteori am dat de Împăratul Roșu în Regatul Informaticii, împiedicându-ne de probleme aproape imposibil de rezolvat.

Ce ne-am fi făcut noi dacă nu i-am fi avut pe domnii profesori să ne ajute și să ne scape din bucluc?

Adevărul e că fiecare dintre ei și-a lăsat amprenta adjuvantă în gândirea și simțirile noastre. Profesorii ne-au inspirat prin simplul lor mod de a fi, ne-au dat sfaturi valoroase pe care le păstrăm în suflete ca pe niște mici amulete de scos din mânecă în momentele grele, și au reușit să ne modeleze mințile îndărătnice, făcându-ne să ne dorim cu adevărat să studiem materiile ce vor sta la baza formării noastre ca oameni.

Cu toții ne-au ajutat în felul lor să trecem cu bine probele care ne-au făcut mai puternici, și pentru aceasta merită toate mulțumirile și aplauzele.

Lăsăm acum loc unei alte generații de elevi zăpăciți care așteaptă să se maturizeze de unii singuri (nici nu știu ce-i așteaptă!)... generație care va rescrie povestea a 4 ani de liceu, poveste care pentru noi se termină acum, lăsând pagini albe pentru un roman: cel al vieții independente... Și cine știe? Poate că aventura de abia acum începe!

Mesajul clasei a XII-a B

Stimata doamna directoare, onorati profesori si dragi colegi,

Odata cu momentul Gaudeamus, ideea absolvirii incepe sa capete contururi concrete, iar noi realizam, incet, incet, ca indelung asteptatul final de liceu este... ei bine... saptamana viitoare.

La sfarsitul acestor 4 ani sunt sigur ca fiecare dintre noi priveste cu entuziasm spre viitor, la drumul pe care a ales sa il urmeze. Insa cred ca este important sa privim si inapoi, la trecut, la momentele petrecute alaturi de profesori, de colegi atat in cadrul scolii, cat si in afara ei. Sa ne amintim de orele in care timpul nu s-a scurs niciodata la fel, de activitatile la care am participat sau pe care le-am organizat impreuna, de numeroasele noastre drumetii si excursii. Sa ne amintim mereu cu zambetul pe buze de aceste momente, mai bune sau mai rele, ce au adus atat noua, elevilor, cat si dumneavoastra profesorilor, bucurii si regrete, satisfactii si dezamagiri, reusite si esecuri deopotriva.

Aici am invatat ce inseamna performanta, cum sa fim mereu mai buni decat noi insine si ce presupune sa iti urmezi visurile... dar, cel mai important, am fost invatati ce inseamna, cum si ce presupune sa fim oameni. Profesorii si-au lasat amprenta asupra noastra, fie ca am inteles deja acest lucru ori o vom face in viitor. Ne-au modelat treptat, in diferite proportii, de la felul de a spune sau a intelege o gluma pana la modul de a aborda o noua provocare. Ne-au insuflat interesul pentru muzica, placerea de a calatori, entuziasmul de a descoperi frumusetea ascunsa a lucrurilor marunte. Fiecare a completat puzzle-ul devenirii noastre aducandu-ne cu un pas mai aproape de maturitate.

Spre usurarea noastra insa nici profesorii nu sunt perfecti, insa uneori aceste imperfectiuni sunt motivul pentru care au fost si vor fi prezenti in gandurile noastre (profesorul care te facea sa iti doresti sa sune clopotelul mai repede, profesorul care te asculta mereu sau profesorul care dadea teste grele sunt doar cateva exemple). Totusi, consider ca ceea ce trebuie sa pastram in minte, noi, toti elevii, este rabdarea de care fiecare din acesti oameni de la catedra au dat dovada de-a lungul timpului, momentele in care au trecut cu vederea micile noastre greseli sau orele in care ne-au predat o alt fel de lectie, o lectie de viata.

Asadar, poate ca liceul nu s-a ridicat la inaltimea asteptarilor pe care le-am avut cand am intrat in clasa a IX-a inasa, cu siguranta, va ramane in amintirea tuturor ca acea perioada in care am descoperit cine suntem cu adevarat. Astfel, sper ca acest moment sa nu fie un simplu adio, ci, mai degraba, un promitator pe curand.

Mesajul clasei a XII-a C

Stimați profesori, colegi, sunt onorată să fiu aici în această zi și să reprezint colectivul clasei a XII-a C.

Se apropie momentul în care noi, elevii, ne vom decide singuri viitorul, vom înfrunta lumea și pune în practică tot ceea ce am învățat atât în anii de liceu, cât și prin muncă individuală. A fost dificil, dar am trecut examenul rațiunii și vom trece și examenul vieții.

Vă garantăm că pentru acest test ne-am pregătit temeinic. Și totul se datorează îndrumătorilor pe care i-am avut alături. Dacă noi eram gata, de multe ori, să cedăm presiunii, dumnealor au ales să-și continue misiunea de a susține valorile autentice și, mai ales, de a ni le împărtăși. Am înțeles că au fost uneori severi tocmai pentru ca noi să creștem și să devenim ceea ce suntem astăzi. Acum știm că, înainte de a face un lucru, trebuie să ne gândim dacă ne poate transforma în oameni mai buni. Vom păstra mereu în minte și în inimă imaginea oamenilor care au acordat o atenție deosebită formării noastre morale și intelectuale.

Le mulțumim, așadar, tuturor profesorilor pentru efortul depus în educarea noastră, pentru sfaturile utile și, mai ales, pentru răbdarea nemaipomenită. Le suntem profund recunoscători atât celor care și-au îndeplinit rolul de dascăli într-o atmosferă distinsă, cât și celor care au dat dovadă de profesionalism într-un cadru destins. Multă sănătate, voință și energie în educarea viitoarelor generații de elevi, în același spirit al școlii românești de calitate. Iar promoției 2014, mult succes la examenul de bacalaureat, cu precizarea că „Singurele limite pe care le avem sunt limitele în care credem.” – Wayne Dyer

Le mulțumim din nou profesorilor pentru tot și dorim Colegiului Național „Emil Racoviță” lași longevitate și rezultate excelente la examenul vieții.

Mesajul clasei a XII-a D

Stimați profesori și dragi colegi,

Vă provoc la o întrebare, aceeași pe care Seneca o adresa discipolilor săi: Când ne vom fixa cele învățate în așa fel încât să nu poată cădea? Când le vom încerca?

Fiecare început are doza sa de optimism. Toți, aproape toți știm că vom avea succes. Însă câți anticipăm un eventual eșec? Cu fiecare treaptă pe care o urcăm purtăm cu noi povara lucrurilor pe care le-am făcut, alături de consecințele tuturor acțiunilor noastre. Într-adevăr, pentru a vedea stelele trebuie să ridicăm privirea către cer.

Nimeni nu știe însă ce ne așteaptă la nivelul solului. În mod cert, orice obstacol ne poate fura pentru o clipă atenția. Lovindu-ne, vom fi îndurerați, uneori mai puțin, alteori vom fi puși chiar în genunchi. Poate vom fi descumpaniți, pierzându-ne speranța de a reveni la ceea ce credem cu adevărat. În acest moment pot interveni dascălii prin abilitate de a ne întinde mâna și de a ne ajuta să ne ridicăm.

Cu fiecare obstacol întâlnit, vom ști să le anticipăm cu mai multă atenție, astfel încât să cădem mai puțin, poate chiar deloc.

Colegilor care s-au remarcat, le mulțumim pentru că, în absența lor, n-am mai fi avut exemplul de a ne urma visul. Cei care nu s-au remarcat, să nu fie descumpaniți. Nu întotdeauna mințile cele mai vii ajung la desăvârșire în cel mai scurt timp.

Dascălilor... vă mulțumim pentru că alături de dumneavoastră am deschis cartea, atât pentru a învăța ce au gândit alții, cât și pentru a gândi noi însine.

La final de etapă, ne facem bilanțul ultimilor 4 ani, întrebându-ne ce am schimba. Ne place să credem că, dacă am avea ocazia să dăm timpul înapoi, am alege din nou Racovița, locul unde am devenit oamenii de care ar trebui să fim mândri.